

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן רָמו

כיאורים ומוספים

בחול. ובשעה"צ שם (ס"ק יט) כתוב טעם נוסף, שהוא כדי שלא ישמש בבעלי חיים.

[משנ"ב ס"ק יט] **ק**אן מוציאין משא על הקהקה ביום-טוב, הטעם הוא ממש שביבת בקהקטו⁽¹⁹⁾.

[משנ"ב ס"ק כג]

אללא לאחר שנשפטפו אמר לו: תל אפקה בשבת ואני בוגדרך בחול.⁽²⁰⁾

(20) ואף אם אין תנאי זה מועיל בדיוני המודינה, כתוב בשוו"ת מנהת יצחק (ח"ג סי' א ס"ק בט) שכיוון שמועיל הוא ברון תורה, מועיל הדבר שלא יהיה בקר משות שביתת בהמותו. עד כתוב שם (ס"ק כח), שהרוצחה לקנות מנויות בחברה שאינה שומרת שבת, ואין יכול לעשותותaney זה עם מהל החברה, יכול לקנות מנויות בשעות פותע עם נברי, באופן שהיה לכרישם שביעית ומהצהמן המניות שקנו, ויתנו בינויהם בתחלת הקניה שהיו המניות חייבות לנברישם בשבתו השנה ובמועדיה.

(19) ואף שלאדם עצמו מותר להוציא ביום טוב כישיש בכך צורך קצת, שהרי מתק שhortra הוצאה לצורך התורה נמי שלא לצורך, כתוב בשעה"צ ל�מן (סי' תצה ס"ק כא) בשם הגר"א, שדוקא באדם הותר 'מתוך', אך לא בבהמות. והתוסיף הגרש"ז אויבריך (שש"כ פ"יט הע' יח), שכוונות הגר"א לאסורה אפילו הוצאה אוכל על ידי הבהמה מושות לרשות בשבייל להאכילה [אף על פי שלאדם הותר לעשותות מלאכה באופן זה לצורך אוכלنفس].

ולדעתי הסוברים שאין אדם מצווה על שביתת בהמותו, ביאר ל�מן (סי' תצה ס"ק ד) שאיסור הוצאה משא על ידי בהמה ביום טוב אינו אלא מודרבנן, שלא יעשה עם בהמותו בדרך שהוא עשו

ד כהוות מינויו ר' קאינז'הוּדי לתרש' בָּהֶם וחוֹרֵשׁ בָּהֶם, יְשִׁ מַתְרִים (כ) אֲםָ קְבָּל עַל
קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי אַתְּנִיוֹת מִתְּחָה וְגַדְלָה וְגַבְבָּה וְזַיְקָרָא וְזַוְלָא. וַיְשִׁ אַוְמָרִים, דְּכִין שָׁאַן קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי בְּכֹל
לְמַכְרָה אָם יְרֻצָּה, נְקַרְתָּה (ט) (ע) בְּחַמְתָּה יִשְׂרָאֵל. (כא) (וְעַזְןָ לְמַשְׁה בְּסִימָן זוֹ) הַ אָם יִשְׂרָאֵל וְקָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי
שְׁפֵפִין בְּבַהֲמָה, מַטְרֵר לְעַשְׂוֹת בָּה אַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי קְלָאַכָּה בְּשַׁבְּתָה עַל-לִידָּה שִׁינְגָּה (ו) עַם קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי
(ככ) בְּתַחַלָּה שְׁקַנְנוּ אַוְתָּה שִׁיטָּל קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי בְּשַׁבְּתָה וַיִּשְׂרָאֵל בָּיוֹם הַלָּ. (ככ) וְאָם לְאַתָּנוּ מַתְחָלָה, אָסָור,
(כד) אָרְעַלְעַלְפִּי שְׁהַתְּנוּ אַחֲרִיכָּךְ. יְוָאָם יְלָהָ אַוְתָּה לְאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי בְּהַלְאָה גִּמְרָה, שִׁיהָא רְשָׁוֹת בְּיַדוֹ
לְהַזְׁכִּיאָה אָם יְרֻצָּה שְׁלָא בְּרִשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, (כח) וַיְקַרְבֵּן הַדָּמִים עַל קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי וְאַתְּרִירָת הַשּׁוֹרִים עַל
קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי, מַטְרֵר. יְיִשְׁ מַתְרִים אֲפָלוּ לֹא יְהָא רִשות בְּנֵד קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי (כו) לְהַזְׁכִּיאָם, עַל-לִיקִי שִׁזְקָנָף
תְּדִמְמִים עַל קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי בְּמַלּוֹה וַיְחִזֵּר קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי וַיְעִשֵּׂה אַפּוֹתְקִי (פֶּרוֹשׁ, אָפּוֹ תְּהָא קָאִי, קְלוֹמָר, לֹא יְקַהֵה
לְדֹבָעָן אֶלָּא מַה) לַיִשְׂרָאֵל אוֹ (כז) יִהְרָהֶם, מְשֻׁכָּן בְּלִשְׁוֹן יְשֻׁעָאֵל 'עַמָּן' אַצְלָו, (כח) וּבְלִכְדָּר שְׁלָא
יְאַמֵּר לוֹ מַעֲכָשׂוֹ. יְיִשְׁ מַתְרִים (כט) עַל-לִידָּה שִׁזְקָנָה [יִשְׂרָאֵל] אֶת קָאַיְנוּ-הַחֲוִרֵדָי שְׁלָא יְעַשֵּׂה בָּהֶם מְלָאָה

שערית תשובה

פרקורי, מ"א: (ט) בְּהֵמָת יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל שָׁלֹס וּבָא הַמְוּשָׁל הַמְקִירוֹ לְלֶשֶׁן כְּפָרִירִי וְלֹא הַשְׁעָרִי וְהַאֲנוֹ בָּאַל לְמִנְגָן גָּדוֹל מִפְנִימָה, קְבָרְגָו לוֹ בְּקָרְבָן שְׁחָכָא דְבָרִים כְּצַדְקָה וְתָבָב דְּזַעַן קְזָאָן תְּפָרָקָה אֶלְאָלָקָרָה מְנוּחוֹת, גָּם כְּתָבָן מְוּטָב וְאוֹזֵן יְצָלָה הַמְוּשָׁל לְעֵשָׂוֹת יוֹכְרוֹן, וְאַם אַחֲכָן קְזָזָר וְלֹעֲזָן לוֹ הַסּוֹס וְגַם דְּבָרָכָן פְּנֵי בְּקָרָה פְּסָוּסִים לְעַבְדוֹ עַל יָמָם אוֹ יוֹמָם לְקַפְעַי אַסְוָר שְׁבָתָן. מְנֻהָה בְּעַלְמָאָה הַיִבְרָה, תְּשֻׁבָת שְׁבוֹת-עַזְבָקָה חַבְבָּסִי לְטָהָרָה, וְתְּמֻבָּרָה דִּיאָהָרָן חַולְקָעָל וְרָכָב: (ט) לֹעֲזָן שָׁם קָאָן יְכָל לְפָרָה, אָרְשָׁמְבָרוֹ לוֹ בְּקָרָב מְוּצָת הַשְׁכָרִית, מְנֻהָה בְּעַלְמָאָה הַיִבְרָה, תְּשֻׁבָת שְׁבוֹת-עַזְבָקָה חַבְבָּסִי לְטָהָרָה, וְתְּמֻבָּרָה דִּיאָהָרָן חַולְקָעָל וְרָכָב: (ט) לֹעֲזָן שָׁם קָאָן יְכָל לְפָרָה, אָרְשָׁמְבָרוֹ לוֹ בְּקָרָב מְוּצָת

באר היטב

ובמazard שם לאstor, (ככ) עעל-גון יש להחמיר. ובבאור הגער"א גמ' גן
האריך בזיה ומשיק דקה עקר בדעת מהרש"ל הצעיל, וגם לקאפן בסימן
חזה שיעיר ג מפרש (כג) הגן"א מה שבחובב שם בשלהי עיור דאיין
מושיאין משא על הבקעה ביומס-טוב, הטעם הוא מושם שכיתת
בקעתו⁽²⁰⁾: ד (כ) אס קבל עוליו וכו'. דעל-זעיריה נהי הבקעה כמו
של אינו-יהודים ומפרק ל夸רש בב' בשחת. ואע' עלי-פי שמקונית בזין
אם לא ייראה לה כלום, מכל קומות השתקה בקשרות האינו-יהודים קאי
לגבורי, (כד) בזין דגס ליזיארא וחולא בקשרות היא: (כג) וען
למעשה וכו'. הינו, דשני שיטמיין הכתוב שם, וגם הצעה שבסוף
השיפין מוחך דסבינה לה בקעת המטירין. וען בפה שנכתב שם:
ה (ככ) בפתחה בזקננו וכו'. דנמא דלא קנייה הבקעה
ליישנא אל כלל ביום בשחת, (כג) ואו אחר-כך מפרטין אפלו ל夸רש
בשונה ואין בזין מושם שבר-שבחת, כמו שבחובב סימן רמה שיעיר ב;
(כג) וכן דיא אפלו אם אתרורית שניותם בשעה כל בזון השבוי בין
בחול ביבין בשחת, מפר: (כג) ואם לא הרטנו מתקלה. אלא לאחר
שונשנתפו אמר לו: טל אפה בשחת ואני קאניך בחול⁽²¹⁾, (כו) אף-כך
נאמר שאין אשור בזין מתקחת שביתת בקעתו, בזין שייש לאינו-
יהודים חילק ה' וועל-כרכחו של יישנא אל עיטה מלאכה, מכל מקום
אסטור, דקה בצל זה הוא נוטל יום השחת, והוא שבר-
שבחת שליא בהבלעה: (כד) אע' עלי-פי שהתנו אחים-כך. מלשון
זה ממשמע רכל-שכן ראם לא הרטה כלל דאסטור. ובכיתת-יסוף מazard
לו מומר ראם אף לאחר שונשנתפו לא הרטה לומר טל אפה וכו',
אלול חולקין סם השוכר קל-הברוע בשחו, דשרי, דקה נוטל שבר-
שבחת בהבלעה. ואשור דשביתת המהנטו סברוא לה דאיין אין. דהא

שער הארץ

(כג) גם קפpter הויספורה-שבת לתקון ביטוי שדר שפער-הקסון הבהיר. דלאטן דאן כאמור אין מקצוע על שכיחות הקמתו בילוטם-טוב קיומו-בוקש וילא אפקט יש לא מוטוב לשפת לא לענין ט' מלבדות וולודוינקן ולא עגןן שבירה ומחרר דוק לאו יש. הנה, הא דמיון דאן מן מקצוע על שכיחות בדורי נזקן בקבוק פפרי-קוניגס שטן, ואסמן לדעת החקבר שם דפסק רמת קיומ-טוב ראשון לא יתבקש בו עדר עREL, והוא בדעת בה'ג המוקם בעיתון-טרכ' פיטסן תנקה, עין שם, על-קריך דסבירה לא דם של שכיחות הקמתו ממקצוע ביומיט-טוב, וכן חיבור אנט-העוזר, וועל-כן אין לתקון: (כג) עין שם שבדקורי מסיד גשית הויספורותים-טוב, וגם זהה מה שראזה הפעג-ארכטום לוופר דבמושא בילוטם-טוב לא שך' שכיחות הקמתו: (כג) אבל בלא ידריך וולודוינקן לא עדרי משואל, כי אם הוא חיב' באגסינן ואפלאו כי אסור לה'ישאל לו מטעם דשאלה לא בקנא, ובכ'יל בPsi'יך': (כג) פגון-ארכטום בשם קויל'ה'ז: (כג) גם זו שם: (כג) אף דבגאנ-ארכטום בשם הרברט'ש ווילר'ה' משמע דקבייל'ה לה להן בפשתותן, לפחות מוקום פקען בכיריה ייסר כמה ששתבב בשם רוקרי'א-סוכס סוכס רוחה זרker'ה' אסור סוכר נן ובו הוא מומר פSELL אל המהנה מטל אלח' וכי דלא מניין, אך כה'ז אוון דשלטן' ערוך קורק'ה, אך לאו התנו כב'ריא זרker'ה' שטחה דסאדור מושם דעובר בפה על שכיחות הקמתו, ולכך השם השל'ל שערוך דברי'ש' ש' חיבור קספה יהודזקה, והסביר פק'ז'ה' ש' השם השל'ל שערוך דברי'ה' (כג) פטשר'ה' היהוד'ה ומקצתו דהשאול הפייל': (כג) אגאנ-ארכטום בשם הוקיז'ר'מ'ש' לשל'ל: (ה) ה'גאר': (ז) וככל-שהן אם מכוון לו בקינה' גמורה ותקף קומיס עליו במלוח' דשר': (ל) ה'ג'ר'ה' מ'ח'ר'ה' דר'ה' וזהה זו אנט-העוזרין לעיל בPsi'יך'. וכן חיבור גאנ-העוזר, ר' רוקם אין לו שישות לכברה מה שמשנה גאנ-העוזר אין לו שישות לכברה, ולחייב עליו:

חלבות שבת סימן רמו

בשבת, ובם יעבר ויעשָׂה פְּהִיא אֲחִירוֹת עַלְיוֹן, וַאֲפָלוּ מְהֻנְסִים, (ל) וַיַּכְתֵּב כֵּן (ט) בְּעֶרֶב אֹתָיהם, דָּחְשָׁתָא אָמ בָּא לְעַשּׂוֹת [בָּה] מְלָאָכָה בְּשַׁבָּת אַיִּנה בְּהַמֶּת יִשְׂרָאֵל, שְׁחוֹר קְנָאָה הָאַינוּ יְהוּדִי לְהַתְּחִיב בְּאָנָסִיה: הַגָּה וְכָל צְדָקִי הַפְּרוּם אָלוֹ (לא) הַלְּכָבָד גִּנְוָה וַיַּכְלֵל לְעַשּׂוֹת (לב) אַיִּהְמָן שְׁקָרָה, וַאֲפָלוּ אָם כְּבָמָה בְּלָה שֵׁל (יע) [יע] יִשְׂרָאֵל (לג) דַּינָו בְּאַלְוָה קִיְתָה בְּשַׁתְּפוֹת הָאַינוּ יְהוּדִי, (לד) נְקָשָׁרָס שְׁעָשָׂה דָּרָךְ הַתְּרָ:

בואר היטב

משנה ברורה

לו לאינו-יהודי רשות לאמְכָנָה, אֶפְלָוּ קַבִּי שָׁרֵי, (ט) וסתם בז'ה
קדעת המתיירין לעיל בסעיף ד, ר'קה נמי מני שקבלה עליון
ברשותו (ל) ?ענן יזקאר ווילא: (ל) ויקתב בז. לפרשומי
מלחת, שלא בזוא לד'ן קדשרא(ט): (לא) תללטה ניבעה. והיתר
טוב שבכל הקהרים, שקיינה אונס (ט) לו בחל במקירה גמורה
וונפן לו אוינפאנ'בו על זה, ווילר הדרמים זוקף עליון צמלה
ויעשים אופטקי ליישנאל שיריה בטוחם בעומתי. והבגון שיעשה
ענן המקירה בפנוי דאייה קדשיש מהקאה קען: (לב) איזה מהן
שיירפס הקבר, שלא יהה קדש מאית קען: (לב) קינוי, דאר קבלת אחותין בלחוד שכתב
שירץחה ואפלו וכו'. קינוי, דאר קבלת אחותין בלחוד שכתב
המחבר לבסטון דבנוי מביים פס בז'ה, אף דאן לו ושות לאינו-
יהודי למכונה, בגין דעומדת ברשותו לענן יזקאר ווילא, וסתם
בז'ה קדעת היישמיטרין בסעיף ד. (לו) ווילר טוב שיעשה מקירה
גמרה, וככני בטעיפר-קטן לא, כדי יצאת גם דעת הפחים
שם, כי לדבקים יש כהן קדש דאומטא. אם קשה לו ולעשות
כל אפני הקבר האלו והוא שעז הקבר, קגון מי שיש לו שותה
ואין אפר של לו להשבר באירועים לאינו-יהודי אם לא יפן לו גם
שווים לרשותם, ולא יציל למגנו של לא לחוש בו בשפט, יש
שלשה קומות נשפט, וירוסט הקבר וילא בזוא לידי קדר: (ט'
וכנקкар צרך לחיות בלב שלם. אכל בלא שעת קדחק אין
לטמך על הקבר, ובמו שבחבונו לעיל במשנה ברורה פיעיר-קטן
יד, וכן הפסים בגרבי-משה בז'ה: (לג) דינו באלו היתה
וכו'. ונהנה כל זה הוא בשמפניה או משאללה לו ולעשות
מלاكت עצמו, אכל לעשות מלاكت ישראאל בשפת אין קדר
כלל, אפלו אם קקרה לו קהמה במקירה גמורה, שקיי מקל
מקום עוזה קאינו-יהודי מלاكت ישראאל בשפת בשביילו. ולפי
זה, אם הפסים הוא של ישראאל, וגם קאינו-יהודי הוא שבירו
זרי אסור לו להנימ לעשות מלاكتו, אלא אם כן הוא משבר לו
בד בשנה זו, או שרי להרמב"ם, כמו שכתוב סימן רמד טעיף ה;
ע מעצמו אין צורך לנטע מוה [אחרונים]: (לו) רק שיירפס
ההפרים אלא בשעת הדחק, ולאחר מכן מאלו האשים שמכוינו

לענין הצלב

(ל) **הבר' א.** ואך לאלה ר' בבה קמ' דב' בא ל' עלא אשי, מודביי השליחן שעריך לא משמע פון (ל). פון צמ' בחרושי רבוי עקיבא איגר, וכן צמ' בפ' נתקב' שלענ' צ'שיטים, וכן פ' שמע מה'ג' א' נתקב' דדעה זו סכיןא לה' כהמתרין לשל' בפעדר, ו, והם פטעם קשים גdem יקראה ולה' ברשותה דאיו-יהודי האון, ר' לאלה ר' בבה שאדר לופר גם מאסין לחוד מוקני, ען שם כחדרשי ר'ויא: (ל') וזה מרדן אם מקאה אוטס לאינ' יהודוי אמר: (ל') ען בפ' נתקב' ארכטם שטחוב דעתה הקהיר של' לא לפק' בחרותית י'ם עלי' קשי' שטחוב (ונגוט), ר' של' לא ביש' לועת הפקחים בסעדי', ומה דחק' בשטאפעת, אקסר מיט' דצער' לה' דנט ר'ויב' ש' דסב' לא לה' דבשפאפו יון דבעיל' קרחו של ישעאל הווא עשה לית בה' מה'ש' שייח'ת הקהיטו. ומיט' בז' אשית הלבטה-שר' והאליה ור'ה(22) עלי' מעה דקמ' ה'ב' יוסף לעיל' בסוף סטון רמה, ען שם שטחוב דדעה זו סכיןא לה' כדעתה היש' מתרין שפעדר, ד' דאנט' דרא' ר' היינץ' א' בעצמו בז' אידי סופר כר', ר' הווא הלא לא בסכיןא לה' כסברת ר'ויב', ו' אבל המחבר לא' סמ' לפסק למלעשתה קהראץ' א' אלא בגדרון דשפאפו ומטעם נר'ב' ש', כמהו שפַּתְבָּנוּ, וכן סט' ולא הערץ בפעדר, ו'על' בון קדי' ליאצ'ת גם דעתה ה'ב' יוסף טוב לעשות קמו שפַּתְבָּנוּ. אנט' מה'ג' א' בפעדר' זה משמע ב'נ'יש' מתרין פ'ל', סב' ציא לה' לשליחן עריך בפעדר' עצות' הארכטורנות, ובעקב' הרין גמן ה'ג' א' טעם לשמי' ה'גדועה ש'בפעדר' צ'שיט' ד' ען שם:

שערית תשובה

אכל הכל בג' לא, ע"ש. ולבונד' גראה עקר בטה"ש, ר' נגין עטמי דחצ"ץ שם לא שכי בקה, ע"ש: [יכ] ישנאל. עין בה"ט. ומ"ש אכל לברטמזה להוליך אויגזומס מקר, הוא אוד מקביי דחצ"ץ שם שטבekt להקל קה עיי' פער קפער. עין' בגנער קלל ב סקינן און: אונטשס דשל' להם טוטיס ווינטער קבאים בסוטס אול' לחם מל' כהן קאואר אונטשס אונטשס דשל' להם טוטיס ווינטער קבאים בסוטס אול' לחם מל' כהן קאואר שלוש פגות ווילא, לא לחחות להם טוטיס ווינטער קבאים בסוטס אול' לחם מל' כהן קאואר:

פְּאָרֶת הַלְּבָב

פָּגְדִּין מֵאַזְעָה עַל שְׁבָתָקָם: * רַק שְׁפָרֶסֶס שְׁשָׁשָׂה דָּרָךְ הַהָּר. הַהָּר בְּבִנְתָּמָן
בְּגִדְעֹלָה הַכְּבָיא קְלָשׁ מִקְּרָבָם אֲלָשָׁקָר קְשָׁסָם רַבְּנוּ יְוָחָן, וְאַסְאָרוּ לְבִּרְיָשָׁרָאֵל
שְׁיִשְׁחָה כְּרֻבָּה עַם קָאַנְיוֹ-הַדְּרִי, וְכִי שִׁיקָּר לוֹ כְּהַמָּה, וּסְעִים על דָּה: נְכָל
הַרְבִּים גַּעַם וְאַנְיָרָה דָּרָךְ שְׁרָה שְׁבָרָה לוֹ קָאַטְמָה, וּמְלָקָם
וּוּמָן קְמוּמָות שְׁקָבָנוּ לְהַיִיר סְמָכוּ עַל אַוְתָּן הַמְּתִידָן, כַּחֲלָם לִיְשָׁאָלָה, וְכֵל
בְּעַלְפָנֶשׁ חַחַל עַצְמָנוּ, עד פָּאָן לְשָׁוֹן. וְכֵן תְּמַבֵּחַ רְלָבָ'ה חַבְבָּאָו בְּאַלְהָה וְבָה.
וְגַם הַצְּמָחָה אַזְעָם קָרִי בְּסִיטָּן להָחוֹז עַל זה שְׁבָשָׁתְמָשׁ מוֹרָקָן טִיסְעָן כְּבָנָהָה בְּדִי
לְהַפְּקִיעַ מַעַם אָסָר שְׁבָתָה, אַין הַרְוָר לְקָפָר לְאַיְנוֹ-הַדְּרִי הַסּוּסִים אָז
עַצְלָות וּסְוּסִים וּמוֹלְכִין מְשָׁאוֹת בְּשָׁבָה, אַין הַרְוָר לְקָפָר לְאַיְנוֹ-הַדְּרִי הַסּוּסִים אָז
לְהַפְּקִיר אַזְעָם קָרִי לְהַלְוִיָּה הַפְּשָׁאָוֹת בְּשָׁבָה, וּבְפָרָט אַם קְשִׁישָׁאָל פְּמִידָה עַם
פְּסָסִים, וְגַם בְּמִזְמָה הַחֹל דָם נְעַזְעַמָּם עַצְמָם וּמוֹנָנוּמָם עַלְלִי, וּקָאַנְיוֹ-הַדְּרִי
אַיְנוֹ אַלְאָגָא שְׁבָרָוּ לְשָׁהָר וְבְכָל גְּרָאָה עַל שָׁם שְׁרָאָל וְאַפָּא מְאוֹתָה עַז: אָז דָּבָר
מֵצָחָה דָּרְבָּם, קָנוּן תְּלוּלָה קְתָמָגָס וְפָזָה וּבְמִזְמָה מְזָהָר שְׁלָשָׁעָתָה
וְרַצְיָחָן לְמַהְרָה לְלִיכָּמָס, מְפָר עַל-יְהִי הַקָּפָר, דְּבָקָמָס מְזָהָר אֵין לְהַחְמָר, עַד
קָאָן לְשָׁוֹן. וּבְאַלְיָהָה וְבָהָה בְּמִזְמָה כְּמִזְמָה אֵין לְהַחְמָר בָּהָה, וּמְפָמָה
שְׁלָא הַבָּא דְּבָרָי הַצְּמָחָאָזָק, אָז בְּאַלְשָׁאָלָא-אַקְרָבָם עַפְעַגְעָן טַמְאָדָר
וְלַכְּבָב: בְּיַן אַזְעָם מְשִׁילָוּרָה לְחַרְבָּה וּבְדַבָּה תְּזַבְּחָתָן בְּקָהָלָה
אַהֲבָהָר יוֹ מְכִירָה לְשָׁבָת יוֹ בְּקָהָלָה מְזָהָר, וְלִלְשָׁבָן מְכִירָה בְּקָהָלָה דְּמָפָר
בְּכָתָאָי גָּנוּא, אָז יְשִׁישָׁוּ לְוֹמֶר דָלָא קָגְנִי הַקָּרְבָּן כְּרִיבָּיָה וּבְכִרְבָּיָה וּמְקִישָׁה, לֹא
בְּעַרְבָּ-שְׁבָתָה, עַזְעָם שְׁשָׁהָרָאָרִיךְ, וְזַן כָּבֵב בְּתוֹסְפָת-שְׁבָתָה קָוָתָה. וְהַהָּר בְּעַנְגָּנוּ
לְעַזְעָן שְׁוּרָם שְׁמַקְתִּידָן לְחַרְישָׁתָן, שְׁהָיָה מְלָאָכָה דְּאַוְרִיתָה לְכַלְיָה עַלְמָא, וְהַעֲסָק
גְּקָרָא עַל שָׁם שְׁרָאָל, וְהַאֲיָם יְהָודָהָם הַמְּשִׁכְרָים אַזְלָוּ לְבָדָה, נְרָאה שָׁעָם הָאָה
מְזָהָר לְהַצְּמָחָאָזָק דְּרַכְיָה הַקָּעָסָק גְּקָרָא עַל שָׁם: שְׁנָאָל גְּשָׁה לְהַקָּל בְּגָהָה
מְזָהָר לְהַצְּמָחָאָזָק דְּרַכְיָה הַקָּעָסָק גְּקָרָא עַל שָׁם: שְׁנָאָל גְּשָׁה לְהַקָּל בְּגָהָה
וּבְאַרְיָה אַחֲרָוּנִים שְׁרָאָיִתִי יְשִׁישָׁמְצָדָן לְהַקָּל וּסְוּרָרִין כְּכָל שְׁעוֹשָׁה שְׁרָעָפָה
וּמְפָרֶסֶס קְכָר לְפָאָ מְשָׁמָס מְפָאָתָה קָצִין נְשָׁוָתָה וּמְשָׁבָח, מְהֹדָ'ה חַבְ'
סִימָן סִינְ, וְזַי שְׁפָחִיתִין גָּהָה הַוָּהָא קְסָפָר טַבָּע טַבָּע בְּקָעָתָה בְּסִימָן קְסָג, וְזַי
לְשָׁוֹן: בְּדוּרָה מְכִירָה בְּהַמָּה לְקָאַלָּה בְּשָׁפָת דְּרִי אַסְרָר וּוֹתָה, בְּשָׁלָבָה
בְּגַנִּי הַמְּכִירָה דְּרִי הַגְּעָרָה, עַשְׁוֵץ. וְעַל-כֵּן אַין לְהַקָּל בְּעַגְעָן זַהָּב לְבִלְבָד כִּי אַם
בְּשָׁעַת הַדְּקָה, גַּעַן אַזְעָה שְׁיִזְהָה הַשְּׁדָר עַשְׁוֵץ קְדוּמִין-תוֹהָה לְעַלְפִי הַוְּהָזָתָה חַבָּס
וּמְבָרָסָטָן, קְמוּ שְׁבָעָה וּמְבָעָה. אַז בְּתוֹבָתָה בָּהָר וְקָדָסָתָה דְּלַעַמְעָן גַּנְעָה
שְׁוֹרָק וּמְקַמְּרָגָן וּגְזָן: כְּפָשָׁתָה וּמְבָעָה. אַז בְּתוֹבָתָה בָּהָר וְקָדָסָתָה דְּלַעַמְעָן גַּנְעָה
רְהַדְּהָא הַבְּלָשָׁן-הַבְּרָאָה יְהָוָה עַל עַזְבָּרָה וְאַלְמָה וּבְרָגָנוּ וְהַשְׁמָשָׁה גַּיְיָה
וְרַבְּהָא הַבְּלָשָׁן-הַבְּרָאָה יְהָוָה עַל עַזְבָּרָה וְאַלְמָה וּבְרָגָנוּ וְהַשְׁמָשָׁה גַּיְיָה

תרגומים: 1 דמי קידימחה

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן רַמּו

ביאורים ומוספים

ס), שאם כל אחדعروשה מעשה בפני עצמו, אין זה נחשב לדבר של רבים שאין בו חשד.

[שעה"צ ס"ק ל]

ומנשב בזיה אקנית פלבושי-שנד וקהליה וקה²²).

22) שהקשה, שכן שלדעת היה אוסרים המובאים בשוו"ע לעיל (ס"ד) אין חילוק בין בהמה שהיא בשותפות ובין בהמה הנמעאת כולה ברשות ישראל וקיבלה עליה הנכרי אחריות, אם כן מדרע סתום כאן להקל, ואילו לעיל (שם) הביא אף את דעת האוסרים.

[משנ"ב ס"ק ל]
לפרנסוגמי מלטה, שלא בבוא ליידי קשרא²³).

21) ובביאור מנהג העולם שעושים שטר מכירה על בהמותיהם לשבת, כתוב בשווי"ת מהרש"ם (ח"א סי' ג) שאין לאסור משום מראית העין שיאמרו שהבהמות של ישראל הן, שכן שהחטפרם הדבר על פי בית דין אין בו חשד, וככל דבר שנעשה על ידי רבים שאין בו משום חדש, כאמור לעיל (סי' רמד ס"ק יג) בשם המג"א. וכך אין המכירה עברו הרבים, אלא כל אחד ואחד עושה שטר מכירה עבור עצמו, מ"מ כיון שרבים עושים כן יחד, אין בו משום חדש [תשלא כאמור בשווי"ת חתום סופר (אויח" סי'